

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακάσα.
ἔτσι ὑπέρδρεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΑΜΗΟΣ τὴν ἰδωμάδα — μόνον μὲ φορὰ θά βγαίνει.
κι' ὅταν ἔχω ἀπενάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θά ἔχωμαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχωμαι,
καὶ ὅταν Ἀθῆναις τὴν πάλιν — καὶ εἰς τὴν ἀπολαπτήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἔγωγος νῆμα κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξίνα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑστὸ χεῖρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγωγος συνδρομητὴς,
κι' ὅποσος τὸν παρᾶ δὲν δίδεις — θὰ τὸν φῆγ μαῦρο φῆθ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μὲ δέκαρ.

Ἐνδεκα μινὸς Ἀπριλίαν
καὶ συνδρομητοὶ ποικίλοι.

Ποῦντο μετρῶ τρακόσα καὶ ὄστω καὶ ὀγδόνητα
κι' ἀκούω τὸν Ἐθναρχὴν ὅστιν Καρκαλοῦ βοδῶντα.

Πρὸς Ἀρχάδαξ Θεωρηξ,
ποῦ σὲ κάνει κι' ἀπορεξ.

Ἄν κι' αὐτὴν τὴν ἰδωμάδα τὸν παθῶν καὶ μαρτυρίων,
ποῦ καθεὶς μεταλαμβάνει τὸν ἀγρᾶντων ἰστορηρίων
καὶ ὅτὸ σπῆτι τοῦ πηγαινεὶ τὴν Ἀνάστατον ἰμῶν
νὰ συμράξῃ μὲ αἰκείους καὶ μὲ φίλους τὸν ἄμῶν,
ἂν κι' αὐτὴν τὴν ἰδωμάδα ὁ σωτήρ ὁ Δελιγηγᾶννης
τὴν ἰστῆται τοῦ ἀρίην κι' Ὀδοπόρος εἶναι πλᾶνης.

Ἔως τῶρα ποῦ ἠκούσθη πραξικόπημα τοιοῦτον
ὁ Γεώργιος ὁ πρῶτος καὶ μὲ παῖν μὲ γιὰ πάντα,
ἐνθ' εἶχε συσσωρεῖσαι ὅτ᾽α Ταμεία τῶσων πλῆυτων
καὶ ὀλίγου δεινὸν νὰ φθῶσὶ τὸ χρυσάρι ὅτ᾽α τριάντα,
καὶ ἡκάμισα ζητούσα, κάλτσαις, σῶβρακα καὶ φῶςους
καὶ δὲν ἄνευξε κινένας μῆτε τρεῖς λιμοκοντόρους;

Ἄν κι' αὐτὴν τὴν ἰδωμάδα δὲν ἔμπορὸν νὰ ἠκούσῃω
καὶ ταῖγῳ μου νὰ τσουγκρίσω καὶ τὸ Πάσχα νὰ πασχάσω,
ἂν κι' αὐτὴν τὴν ἰδωμάδα πέρω κάμπους καὶ λαγκαθῆια
γιὰ τὰ σκούζω νέους λόγους ὅτ᾽ἂν Ἀρχάδων τὰ ζερακῆια,
ποῦς βίβλια σημαίνει, προσφιλιστατοὶ Ἀρχάδες,
ποῦς μὲ ἴδωσαν ὅτὸ χεῖρ τὰ παπούτσιμα μὲ γιὰκάδες.

Εἰμπορεὶ λοιπὸν τὸ Στέμμα νὰ ζαπλώνεται βαρετῆ
καὶ νὰ παῖν ὅταν θίγη καὶ τὸν γέρο τοῦ Μωρηξ;
εἰμπορεὶ νὰ ξεκουμπίξῃ ὅπως ὅπως τὸ Παλάτι
ἔταν τίποτος ἂν κι' εἰμένα Κερδῶνῶτο Στρατηγᾶτην,
καὶ τὴν παῦσιν μου εἰς ἄλλους παρεκῶνῶται νὰ προτεῖναι
καὶ ταῦτ᾽α μὲ, ὅπως λέγουσιν, νὰ τὰ κᾶνν τελατῆν;

Τὴν χρυσὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅπου τᾶχα κάμει ρῶδι
καὶ μονάχος μου μ' ἀγῶνα ἐκποτῆζα φρικῶδῃ
ἀπὸ νόσους νὰ σῆς σώσω κι' ἀπὸ πᾶσαν μαλακῆιαν,
τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε καὶ τὸ Στέμμα τὴν βλακειᾶν
ἀπὸ τῶσας προσπαθειῶς καὶ ἀγῶνας νὰ μὲ σώσῃ
καὶ νὰ στείλῃ τὸν Καλλινίκων καὶ τὴν παῦσιν νὰ μὲ δώσῃ.

Κι' εἶναι Σύνταγμα καὶ τοῦτο, ποῦ τοιαυτὴν φέρει ὄσαν
κι' ἐπανίρχεται τὸ κόμμα εἰς τὴν πρῶτην ἀπρροσίαν;
καὶ δὲν εἶναι παρᾶ νόμον, καὶ δὲν εἶναι παρᾶ ὄσιν
νὰ μὲ πᾶσων ὅταν ἔχω καὶ τὴν πλειονότητην
Καὶ λοιπὸν δικαιοσύνη κι' οὔτε νόμος δὲν ὑπάρχει
καὶ γιὰ ἕμῃνα τὸν ἀρίτην, καὶ γιὰ ἕμῃνα τὸν Ἐθναρχῆν;

Κι' είναι άνθρωπος κανένας που δεν σέρνει τὰ μαλλιά του, ἀλλ' ἐργάζεται ἡσύχως καὶ κυττάζει τὴν δουλειά του ;
κι' είναι στόμα που φροβίζει καὶ βρισχιάς δὲν ἀκλαζέει καὶ σπαθὶ που δὲν σαλεύει καὶ κροφὰ που δὲν κυχλάζει ;
κι' είναι ἄνθρωπος κανένας, τῶν συμβάντων τούτων μάρτυρ, που δὲν γίνεται ἀμείσις ἐρυθρόσκυρος ἀντάρτης ;

Καὶ τί θίλω νὰ μὲ λίνε τῶν Ἀρκάδων Βοναπάρτη καὶ τὸν στέικ κορβωμένος σὺν ἐλύγιστο κατάρτι ; καὶ τί θίλω νὰ μὲ λίνε τὸν μπαμπούλα τῶν Βουλγάρων καὶ νὰ κόβω χέριρ πῶμα μὲ μπαλτάδες ἀρὸν ἀρὸν ; καὶ τί θίλω νὰ μὲ λίνε καὶ ἀγρίτη τοῦ Μωρητῶ ὅταν εὐκαλεῖ τὸ Στέμμα μὲ μαζέην τὰ λουριά ;

Τὸ Κορδόνι μου νὰ σπάσῃ ὡς λεπτὴ ἐντεριόνη ; σηκωθῆτε, σηκωθῆτε ... τὸ φουὸ καὶ δὲν κρύνει.
Βλῆτω πὸς καὶ σεῖς, Ἀρκάδες, μὲ μαχηρίχη τροχημένη μαλετὰτ' ἐπαναστάσεις κι' ἀνταρσίας σὺν κι' ἐμῆν, κι' ἂν μ' ἀκούετε νὰ σκουζῶ, κι' ἂν μὲ βλέπετε ν' ἀνάθω, ὡμὸς ἐρχομ' ἰδῶ πέρα πᾶσαν στάσιν νὰ προλάβω.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, νὰ τοὺς πᾶρ ριπιτιὰ . . . ἂν ψφίστε τοὺς ἄλλους θὰ σὰς σφῆ μαῦρο σῖδι, καὶ σὰς λίγο πὸς ταχέως 'στὴν ἀνάγκη καὶ βρωθῆτε νὰ γυρίστε μὲ στάσεις εἰς τὸ πρόιον καθεστῶς, ὡς ἀνοιὶ καὶ σεῖς τοῦ Πάσχχ εἰς τὸ αἶμα θὰ λουσθῆτε καὶ κανένας νόμος πλῆον δὲν θὰ μείνη σεβαστὸς.

Μὲ τὸν Θρόνον καὶ τὸ Στέμμα τὸ Κορδόνι μου παλεύει καὶ μαζὶ μὲ τὸ σπαθὶ μου καὶ ἡ βίβα μου σαλεύει.
Ἐκουρῶντες τὸν νοῦ μου τῶν Ἐβραίων τὸ συναρί . . . ἀπ' ἰδῶ ἡ Βασιλεῖα κι' ἀπ' ἐκεῖ μηχανορραφίαι, καὶ Τρικουπηδες κι' Ἐγγλίζοι καὶ τοῦ Θρόνου προβαδούροι . . . ἦταν στραβὸ τὸ κλῆμα, τὸρκαε καὶ τὸ γαϊοῦρι.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, καὶ καθεὶς πιστὸς Ἀρκὰς 'στὸν Ἀρκάδα τῶν Ἀρκάδων ἄς πρῶτης εἰς ἑορκάς.
Ἐξῶ ἐξῶ σακαρῶκαεὶ καὶ λεπιθία κομπερά καὶ κυπατ' ἐμπρός καὶ πίσω, δεξιά κι' ἀριστερά.
Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, καὶ τελειῶνε κάθε ψῆμμα, κι' ἀπὸ τῶρ' ἀντὶ σωμαδας Βασιλείων πῖνω αἶμα.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε μὲ παινας καὶ μὲ κρότους . . . ἐβαρίθηκα τὴν δοξάν καὶ τοὺς τίτλους μου τοὺς πρώτους, μῆτε θάλω Βοναπάρτην ὅπως πρὶν νὰ μὲ καλῆτε, τὸν λοιποῦ Ἐθναργῆ μόνον λέγεται, συμπολιταί, κι' ἐπιτρίψετε νὰ εἶναι καὶ νὰ λέγεται τοῦτοσος ὁ Ἀρκὰς Βασιλεμῶγχε, ὁ Ἀρμῆδος, ὁ Βρούτος.

Κι' ὅταν πλῆον ξεκιλιχῶσ τοὺς δουλοὺς μηχανορραφούς καὶ μὲ στήρινα λαχάνων στεφανῶσω τοὺς κροτάφους, κι' ὅταν πολέμων καὶ γράφων εἰς τὸν κόμον ἀποδείξω ὅτι ἔχει καὶ τὸ Στέμμα τὰ μαλαὰ τοῦ κοκοβῖου κι' εἰς χυμᾶρρους ἐξ αἰμάτων τὴν ἐκίχησὴν μου πῖνω δῆσατε μὲ εἰς τὸ τίλος μὲ σχενιὰν τοῦ καραβιῦ.

Σῆμα σῆμα καὶ πολέμα, προσφιλῆς μου Ἀρκάδια, πρὶν 'στὸ κόμμα μὰ γὰ πάντα ἐπισκῆρη σιτοδεία.

'Ἀλλὰ βλέπω πὸς καθίνας τὸ τσιγάρο τοῦ ζουμάρει κι' οὔτε ἂν ἐνὸς Ἀρκάδος δὲν τοῦ κίγεται κερρί, καὶ τὸ στόμα μου 'στὸν βρόντο τῶσθη ὄραν σὰς λιμᾶρει καὶ ἀόκως ἀγρίειν τοῦ Ἐθναργῆ ἡ μορφή.

Πλὴν καὶ σεῖς ἂν δὲν κινήθε κι' ἂν ἡ μαῦρη μοῖρα γράφω κι' εἰ γενναῖοι μου Ἀρκάδες νὰ γενοῦν μηχανορραφίαι, τοὺς ὅποιους κρῖτω πάντα μίς 'στὰ φύλλα τῆς καρδίας, τότε πλῆον θὰ κητήσῃ εἰς τῆς φίλης Ἀρκάδιας ὁ Στρατάρχης κι' ὁ Ἐθναργῆς ὁ λουσῶν κι' αἰμογαρῆς νὰ καλῆται σὺν καὶ πρώτα Σωμαδάκιας Θεωφῆς.

Ἵποδοχαὶ τοῦ Θεωφῆ
καὶ λόγοι λόγων φλογερί.

Εἶπε ταῦτα καὶ ἀμείσις κῆποις Μπόλικς Ἀρκὰς λόγια μπόλικα τοῦ εἶπε κι' ἴλιγαια τραγικάς, καὶ τραπέσι πρὸς τὴν Βυτιανὴν προχωρεῖ 'στὴν Δημητσάνα κι' ἄλλον λόγον ἐκεῖ πέρα ἐκελάσσε πετῶν, καὶ ὁ ἀβάβελος ἐπῆρε τὸν πατέρα κι' τὴν μάνα τῆς Τριπλῆς τῆς Συμμαχίας καὶ τῶν ἄλλων προδοτῶν.

Καὶ σταθεὶς 'στὴν παιδιὰ τῆς μεγάλης Καρκαλοῦς, ἦτες ἔδωρον ἀπῆγει τῶν μεγάλων Λαγκαδιῶν, ἰσχυμμάζης τριγύρω πατριῶτας τοῦ πολλοῦς κι' ἐκ τῶν λόγων του ἰβρόντα τὸν περῶδον ποῖον, κι' ὑπεδέχθη μ' ὑποκλίσεις 'στὰ ὅπισω τρὶς κελῶνων τοὺς ὀημάτας Νυμφασίας καὶ τοῦ Δήμου Τρικελλῶνων.

Καὶ τὰ πλῆθη τοῦ Ἐθναργῆ ἔβαστοσαν εἰς τὰ χέριρα αἰματόφουρα ζουφᾶρα, αἰματόφουρα μαχηρίχη, κατακόκκινας παντήριες, κατακόκκινα μαντύλια, καὶ ἀνάθων τοῦ κυρίου Καχτηλῶρου τὰ καντύλια, καὶ κραγαζέει στενοτερεῖας συγκιῶν τοὺς πατριῶτας πὸς ἡ τρίτη τοῦ Μαῖου θὰ ψφῆση τοὺς προδοτάς.

Κι' ὁ Ἐθναργῆς εἶπε πάλιν πρὸς αὐτὸν τὸν Καντηλῶρον πὸς θὰ σῶσῃ σὺν καντήλα ὁ καθίνας λιμῶν, κι' ἦθᾶν κι' ἄλλοι Ροβεσπῆροι τῶν πλῆσιον περιγύρων μὲ λαδῶρον μυριάδας καὶ πικίλων σηκιάων. Καὶ καλόγρηας κημῶσας μὲ πολλὰς ἐγκύους μαίας ἀνετίτασαν ἀμείσις Πορτογαλλικάς σημαίας.

Κι' ἐκρῶμῶντο εἰς τὰ χεῖλη τοῦ σωτήρος καὶ προστάτου ὅπως κρέματα σταφύλι αἰγουλῶτα 'στὸ τσαμπί, καὶ μὲ σὺμβολα συμβόλων ἱερνοῦσαν ἐμπροσὰ τοῦ ποῦ ἐνομῖες πὸς εἶναι τῆς Ἰδέας ἡ πομπή, κι' ἐκκοκινῶν εἰ κάμποι τῆς ἐνδόξου Καρκαλοῦς κι' ὀλοτόφουρος ἰβάνη κι' ἡ μορφή τῆς Μιχαλοῦς.

Κατακόκκινα τὰ πάντα, παπαρούνα καὶ φωτιὰ, καὶ σημαῖαι τῆς Γαλλίας καὶ γαρσφάλα 'στ' αὐτή.
'Ἄλλ' ἡμέρα σὺν κι' ἐκείνη δὲν ἔχραζε κι' ἄλλου, ἐνὰ τίτοιο πανηγυρὶ δὲν ξαναγένε ζουφῶλ . . . ὅλοι Γάλλοι πέρα πέρα κι' ἡ Γαλλόφρων Καρκαλοῦ εἶχε γίνε σὺν νὰ λέμε τὸ κινεῖορρο Βατερλώ.

Μί βαρύν δι τόνον εἶπε κί ὁ παππάς τῆς Νυμφασίας ὅσον ἀνύμφευτον νυμφίον τῆς παγκάλου ἔξουσίας πῶς τήν πίστι του ὁ θρόνος ἐν γυρεύη νά του βγάλῃ μιά πολυ τὸ μούτσουνο του ἔξιστήσαν κι Γάλλοι, κί' αὐτό πρέπει νάναί πάντα μοναχῇ παρηγορά ὅσον Ἐθνάρχη, ὅσον λιβέντη, ὅσον ἀρέντη τοῦ Μωρηά.

Εἶπε ταῦτα τὰ σπουδαῖα ὁ φιλόγαλλος παππάς προμαντεύσας Βασιλίαν καί λαόν ἀνατροπῆς, τότε δέ μετά μεγάλης προσερόντης φωνῆς μιά τοῦ δήμου Νυμφασίας παπαδιά Γαλλεμανῆς, πού ὠμοιάς καθ' ὅλα μέ τήν Δάκρη τήν Ἰωάννα, κί' ἀνεσκέρα Νυμφασία, Καρκαλοῦ καί Δημητσάνα.

Κί' ἀνεόθησαν ἐξάλλος νείο, γέρο καί παιδιά :
« Ζήτω ζήτω κί ὁ Ἐθνάρχης κί ἡ Ζάν Ντάρη ἡ παπαδιά ».
Πλήν μέ λόγους τόν Ἐθνάρχην ἐξέριβητε μεγάλους κί Ἦγουμένισσα Βαρθάκη, λιμαδόρα φανακίου, ὅταν ἔξαφνα προσήλθι καί κοπάδι ἀπό Γάλλους καί ἀντήχησαν τά περίε μέ τῶν Γάλλων τά κλοῦ κλοῦ.

Τότε γδούπος τήν καϊλάδα συνειλόνησε βαρῆ... κλοῦ κλοῦ κλοῦ κί ὁ Γάλλοι σκούζου, βίβι λά Φράνς κί ὁ Θωδω- κλοῦ κλοῦ κλοῦ καθένας Γάλλος ξεφανίζε παραφόρος, (ρῆς... βίβι λά Φράνς πρὸς τὸ κοπάδι ἀπαντᾷ κί ὁ Κωνητῶρος... κλοῦ κλοῦ κλοῦ φαναξίου πάλι καί σιμόνου πρὸ κοπτά κί ὁ παππάς τῆς Νυμφασίας βίβι λά Φράνς τὸ ἀπαντᾷ.

Τούτων ὅλων γενεμίων μέ πολλὰς καί μέ πολλοὺς ἐπεφάνη ὅτ' ἀγακάριε ὁ φωστῆρ τῆς Καρκαλοῦ, μόλις δέ τήν γῆν προσεῖο τόση δόξης πατριῆς ξεσοβερκόμῃ μέ τὸ ζήτω πᾶς ἀντάρτης πατριώτης, κί' ἀνεκρούθη δι' ὄργανου ἐγχωρίου μουσικῆς ὁ γεργῆς τῶν Γάλλων ὕμνος, ἡ γνωστῇ Μασσαλιώτης.

Καί τὸ πλήθος ἱβρυγᾶτο ἀγαῖρε χαῖρε, Καρκαλοῦ, χαῖρ Ἐθνάρχη, πού λυγίσει σάν τήν πάμπι τοῦ γιγλοῦ.
Κί' ἔδω μέσα ὅτ' ἀγακάριε τοῦ Καρνο πολιτικῇ γαλθανίε καί θεριμανίε τῶς νερούς καί τῶς καρδιάς, καί τὰ πάντα πέρα πέρα ἔκουκίνοιζαν κί' ἐκεῖ κί' ἐκουκίτιζε μακρόθεν ἱβρυθῆς ζουρλομανιώνας.

Λόγος Σουρή ὅτου « Παρνασσού » τὸ βήμα ἄπαγγελθείς χαρὲν τῶν νέων ἑορτῶν, πού ξέρεε ὁ καθέας.

Ἐγώ, συντάκτης τοῦ ΡΑΜΗΟΥ, νεώων ἐκ στιχεφόρας κί εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν γυρίζων κουτουρού, μεγάλως ἐκτιμῶν αὐτάς τὰς ἐπισήμους ὄρας τροχάδην ἴπῃα κί' ἐκοφα βελλάδα τοῦ χοροῦ.
Κί' αὐτῇ πού τώρα βλίπτετε ὅσοι παρόντες εἰσθε εἶναι ὀικῇ μου, κτῆμά μου, καί μὴ σταυροκοπήθε ἂν δὲ κανεῖς ὅτους λόγους μου δικαίως ἀπιστήση τὸν ράπτῃν Ἀιδονόπουλον ἄς πάη νά ρωτήση.

Ἐκεῖνη δὲ τὴν θαναικῇ κί' ἀγύριστη βελλάδα, γνωστῇ καθ' ὅλην τὴν ἐντὸς καί τὴν ἐκτὸς Ἑλλάδα, πού τόσην κλείνει μέσα της μεγάλῃν ἱστορίαν, ὅτῃν νέων Ἐθνολογικῇ τὴν ὄνω Ἐταιρίαν, τὸ δὲ καινούριο φράκο μου, πού εἶναι τεραρῆκι, εἰς ὅσους τὸ χρειάζονται τὸ δῖνο μέ τὸ νοίκι.

Τοῦ Παρνασσίδαίς μέ χαρὲν παρατρῶ τριγύρω καί κοῦρηται διάθεσις μεγάλῃν νά τοῦ δέισω.
Ὡς σήμερον αἱ σχέσις μου μετὰ τοῦ Παρνασσού ἐρίσκονται εἰς ὁμαλὸν τὰ μάλιστα σημείον, πιστεύω δὲ πῶς φιλικαί θά εἶναι μέχρις οὗ τὴν ἔτησιαν συνέρμενῃ ζήτησῃ τοῦ Ταμείον.
Ἄν δὲ ποτὶ ὁ Περικλῆς, τοῦ Παρνασσού κλητῆρας, πολὺμηρ νάλη σπῆτι μου μ' ἀπόδειξι ἐν χειρῶν, ἴπῃα κί' ἐγὼ τὰς χειρᾶς μου γκατὶ ἀνευρηθῆις ἀπὸ τὸ ζυλ' ὁ Περικλῆς θά γίνη Περικλῆτες.

Ἦπῃρην ἄλλοτε καιρός, πού λέγαμι κί' ἐμείς ὅτι κί' αὐτὸς ὁ Σώλλογος θά πάη τοῦ κακοῦ, πῶς εἶναι καί τὰ μέλη του σάν Ἀρσεναίε Μῦς, πού θηλυκὸν χρειάζονται ἀντὶ ἀρσενικοῦ, τοῦτέστι πῶς γιὰ Παρνασσούς κοουκίτοι δὲν τοὺς μέλει καί καθὲ λόγιώτατος κοικῶνα νύρη θίλει.

Ὅμως αἶρα ὅπως πρὶν κί' αὐτοὶ δὲν κοπανίζου, μὴδὲ κίναίως φαίνεται νυμφίος λυσσαλῆς, καί σήμερ ὅτῃν Παρνασσὸν ἀρόβως ἀλωνίζου κί' αἰ θυγατέρες αἰ γνωσταὶ τοῦ ἀνω Βασιλείας.

Ἐδῶ κί' ἐκεῖ ἀπίστειλε ἀγγίλιους παρηγόρους κί' ἐτάσις κί' ἐπίοσις τοὺς Παῖδας τοὺς Ἀπόρους, κί' ἀκόμη τοὺς εἰδοῖας νά παίζου μ' εὐκολίαν τὰ φλουγκιχορο, τὰ βόμβαρδα, κί' αὐτὰς τὰς κλαπαδόρας, κί' αὐτὰ ἐξεκουράθησαν ἀπὸ τὴν συναυλίαν κί' ἔχειροκράτεσι τὸ κοῦνον τῆς φιλομύσου γωρῆς.

Καί τῶν χρεῶν ἐπλήρωσι τὰ τοκερρωλοῦσια, ἡ δὲ περιουσία του ἰβρόντα μετρητῇ, καί γέυματα ἰδοῦντο ρωμαντικῇ κί' ἐτήσια, εἰς τὰ ὅποια ἔτραγα κί' ἐγὼ ἀπληροῦσι.
Καί κόκαλα ἱερῆγοντο εἰς ἕνα κί' ἄλλον σκύλο καί πάντοτε ὅτ' ἀ γέυματα ἰδοῦσι καί ζύλο, ἵνα ὁ λόγος πληρωθῇ κί' ἔμεινα τοῦ σαλιέρη πῶς καθὲ γλίντι τῶν Ρωμηῶν τελειῶν μέ στήλιζι.

Διέψισε τοὺς αἰωνοὺς συγχρόνων κρηνητῶν καί ὀρθ' ἐκθίσεις ἔκαμι ἀνθῶν καί φυτῶν, πού τόσα ἐξέτιθησαν λαχανικῇ κί' ἀπήγανει καθὼς καί ἄλλα πάμπολλα μαρούλια μέ τῇ ριγανῇ. Σακκούλαις σφιτοχέρησῶν ἐκ βαθεῖς συνεικνῆσι κί' ἀπροσδοκῆτων ἀγαθῶν ἔγυθη μυριάς, κί' ὁ μαρμαμῆνος Παρνασσὸς ὀργήγορα ἐκκίνοις καθὼς τοῦ Γραμματέως του τὰ ὄσα παρῆας, καί μ' Ἠρακλείους ὀναμιν ἰσχυρῶς κεράλι κί' ἔχοντρησι σάν τὴν καϊλά τοῦ Λαμπροῦ τοῦ Μιχαῆλ.